

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2913/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Јелица Павловић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Ивановић, адвокат из ..., ради заузећа и предаје у посед и накнаде по тужби и утврђења права својине по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1043/20 од 12.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1043/20 од 12.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1043/20 од 12.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 926/18 од 04.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужени-противтужилац, у корист своје катастарске парцеле бр. ... у КО ..., заузео део кат. парцеле бр. ... КО ..., површине 0,02,84 ха, у мерама и границама ближе описаним овим ставом изреке, као и да се тужени обавезе да заузети део парцеле преда тужиоцу-противтуженом у државину. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени којим је тражено да се обавезе тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име стицања без основа исплати износ од 100.000,00 динара, као и да му на име накнаде штете исплати износ од 100.000,00 динара, за наведени заузети део парцеле. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев, којим је тужени-противтужилац тражио да се утврди да је по основу одржаја, као савестан држалац јужног дела кат. парцеле бр. ... у површини 0.02,84 ха, у мерама и границама ближе описаним овим ставом изреке, стекао право својине. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1043/20 од 12.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца-противтуженог и

потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца-противтуженог, у смислу одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог, на основу правилне примене одредбе члана 24. Закона о основама својинско – правних односа. Другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз бројне одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац- противтужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.06.2018. године. Противтужба је поднета 26.06.2019. године. Назначена вредност предмета спора је 5.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,1074 динара, тако да вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 42,33 евра. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 04.12.2019. године, а другостепена пресуда донета је 12.02.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић